

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

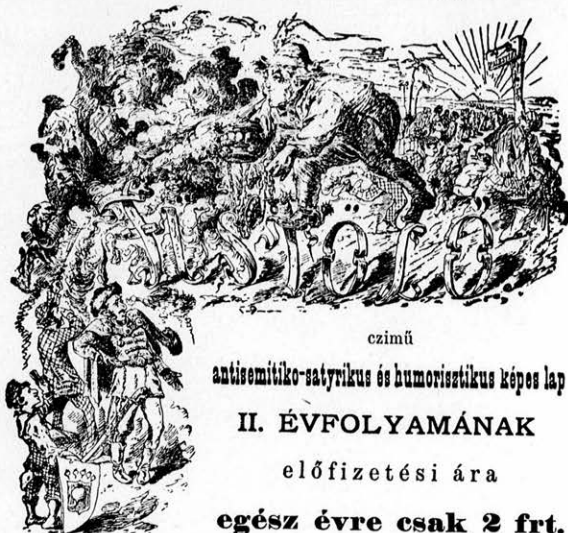
BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

A „Füstölő“ 18-ik számában közölt „Fejtőrő“ megfejtése:

„Ha a föld Isten kalapja,
Ugy e hon bokréta rajta.“

Helyes megfejtését a következő t. előfizetőink küldték be:
Bélik Saturnin, Dorozsmai népkör, Holländer József, Szitáry István, Pribenszky F. Magdolna, Erdősy János, Gajdos Péter, Bozsukay Gábor, Hankovszky Miklós, Vörösmarty János, Millán Antal, Gosztonyi Aladár, Gergye István, Kubucz Leont, Berki József, Kvaszinger Miklós, Ifj. Hajdu János, Csernák Emil, Tulea Teofil, Tartsay Flóris, Gasparovits István, Soóky Ödön, Popp Emilián, Perlits Vilma, Drach Antal, Szinetár Endre, Zelovics Gábor, Mihályi Lajos, Roszzipal Alajos, Uferbach Gyula, Juhász Béla, Farkas Ferencz, Vida József, Kohlenberger Pál, Tomory Endre, ifj. Pintér István, Takó József, Gyermeck Ferencz, Várossy Ferencz, Ujhelyi Olga, Puck Oszkár, Brix Sándor, Stüder Mátvás, Schmidt Egyed, Köppl Kálmán, Vértessy István, Kukányi Lajos, Falussy István, Endrődy Mihály, Widder Cyprián, özv. Balogh Miklósnő, Ujhelyi József, Ruttkay E. Károly, Frankó Ferencz, Schmidmayer Antal, Keresztury Ferencz, Tomory Endre, Zsendovics János, Köhlmann Ferencz, Somsich Sándor, ifj. Ucsnai István, Dombi Péter, Demjanovich János, Kájzler Etelka, Plank Károly, Szávary József, Labáth Lajos, Reviczky György, Schindler Antal, Striskovics József, Pertyián Vilmos, Mariasevicz András, Zimmermann Flórián, Kracsun Gergely, Grosser Lajos, Egy hű előfizető, Bajzák Károly, Bojta Márton, Heykál Jenő, Tanai község előljárósa, Nagy Mátvás, Telegdy István, Bussay Erzsébet, Tanka, Prix Ferencz, Kuzmits Mátvás, Boleman István, Mészáros Dezső, D. J., Piztl Károly, Csendes Joachim, Pallaghy János, Uferbach Róza, Skultéti Pál, Somogyi Adolf, Richter Rezsóné Anna, Ág József, Nagy Antal, Nagymákfa község előljárósa, Busits Pál, Rekat Ágoston, Vajda János, Roch Ferencz, Katona József, Csontos Imre, Magvasi Adam, Bogotai I., Huber József, Kapuy Károly, Fülöpp József, Balgha Jenő, Dominek Antal, Bezák Tibor, Bencsik J. Antal, Tiger József, Kalauz János, Ondrejkovics A.

A havonta kétszer megjelenő

czimű

antisemitiko-satyrikus és humorisztikus képes lap

II. ÉVFOLYAMÁNAK

előfizetési ára

egész évre csak 2 frt.

➡ Teljes számu példányokkal, az év elejétől kezdve még szolgálhatunk. ➡

A 12 számból álló I. évfolyam egy frtjával még megrendelhető.

➡ Az I. és II. évfolyamot együtt és egyszerre rendelve meg 2 frt 50 kr. ➡

Az előfizetések — legczélserűbben posta-utalvány-nyal — a „Füstölő“ kiadótulajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. sz. a.) intézendők.

Tájékoztató!

Olvasóink szellemi és mi fő, anyagi helyzetén segíteni, keresztényi kötelességünknek tartjuk. E nemes cél elérésére sikerült nekünk egy teljesen megbízható gyakorlati vegyésztn megnyerni, a ki számos, kevés költséget igénylő, tartós és szép jövedelmet hozó gazdasági és kereskedelmi cikkek, nem kevésbé eddig csupán zsidókat gazdagító szesz italok és ehhez szükséges eszenciák gyártását nyomtatott utasítás szerint vagy szóbelileg is mérsékelt díjért tanítja. Visszámárkával ellátott „Tájékoztató 101.„ feliratú, e lap kiadóhivatalához intézett levelekre a z o n n a l bővebb értesítés adatik.

Antisemita jelvény.

(Melltű)

ezüsből, a m. kir. fémjellel ellátva, darabja bérmentes szétküldéssel (ha a pénz előre be- küldetik) 1 frt 10 kr. Kap- ható a „Füstölő“ kiadóhiva- talában.

ISTÓCZY-PIPÁK

Istóczy-Győző arczképével ellátva, kaphatók Mihálik I. selmezbányai pipagyárában darabonként a kö- vetkező jutányos árakkal mellett: kupaktalan 12 kr.; új erős finom kupakkal 25–30 kr.; új ezüst (Neu- silber) kupakkal 50 kr., nagyobb vagy kisebb alak- ban, márványozott vagy fekete színben. A pipák valódi selmezbányai készítmények s igen ajánlhatók. — Megrendelések (postautalvánnyal) Mihálik István pipa- gyárába Selmezbányára intézendők.

Megjelent és a kiadó Bartalits Imrénéél, ugy az ország minden nem-zsidó könyvkereskedőinél megrendelhető:

T I S Z A - E S Z L Á R

a multban és jelenben,

a következő tartalommal:

A zsidókról általában. — Zsidó mysteriumok. — Rituális gyilkosságok és véradózatok. — A tiszta-eszlári eset.

Írta:

ÓNODY GÉZA,
országgyűlési képviselő.

— SOLYMOSI ESZTER ARCZKÉPÉVEL. —

A 17 nagy 8° réttü ivre terjedő diszes kiállítású és nagyérdemű mű ára 1 frt 50 kr.

SOLYMOSI ESZTER ARCZKÉPE!

Ábrányi Lajos festőművésznek Drezdában kiállítás volt eredeti olajfestménye után készült cinkografizott arczképe, kabinetportrait alakban, finom velinpapíron. Az élethűen sikerült kép a kereszténység vértanulányát ugyanazon ruhában, a festékes kendővel, tünteti elénk, melyet közvetlenül eltűnése előtt hordott. 10 darabonként 1 forint beküldése mellett Junker Jörg, a „Rebach“ szerkesztőjétől, Budapest, Eszterházy-utca 12. sz. megrendelhető.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.

Egyen szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Zsidó színház.

Kimondatott az „igazságos ítélet“, Ötvös az átalakult disz-sakter impressárió, védő társait, a vén „ártatlan“ saktereket, a két Scharffal nyakonfognán, nyakába veszi a goj Magyarországot, s művészi köruttra indul, hogy duplán zsebelhesse ki Árpád őseit.

Interpelláció

a belügyi és igazságügyi miniszter urakhoz.

Tekintettel arra, hogy Magyarországon többé a magyar nemzet nem souverain, hanem a magyar nemzet csak szolgál, ura pedig zsidó hatalom, s Magyarország többé nem független állam, hanem a zsidó állam hűbéres provinciája, a magyar országgyűlés és magyar kormány a párisi „Alliance izraelite universelle“ akaratának végrehajtó organumai, s az egész magyar állami apparatus arra való, hogy a zsidók által uszorára kikölcsonzött államadóssági tőkék kamatainak fizetésére szolgáló állami adókat srófolja, csigázza, tüzzel vassal behajtsa, s katonasága, rendőrei és bíróságai által biztosítsa a zsidók szabad nyüzási privilegiumait, s véres fővel verje vissza e nyüzási műtét miatt moczcanni, mukkanni merő lázongókat;

továbbá, tekintettel arra, hogy a múlt évi tiszaszlári, s a folyó évi tiszaszent-imrei rituális sakterozások a keresztyének közt a legjogtalanabb és illetlenebb felháborodást keltették az állam souverain hatalma a zsidó hatalom ellen; ismétlem, tekintettel mindezekre:

szándékoznak-e a t. miniszter urak törvényjavaslatot beterjeszteni a magyar parlamenthez az iránt, hogy a rituális sakterozás szabadsága törvényesen biztosítsák; mert így legalább ha a rituális gyilkosságok törvény által megengedve, törvényesítve lesznek, nyugodt lelkiismerettel fogjuk tűrni mi keresztyének a vérvételi szertartás évenkénti ismétlődését, és nem lázad fel vérünk ellene, s egyszersmind úgy bíróságaink s szakértőink mint sajátunk meg lesz kímélve a szorongó bizonytalanságtól, hogy az igazságnak, vagy zsidó parancsolóknak fogják-e pártját, és a mi legtöbb, a zsidó hatalom meg lesz kímélve azon tetemes költség és fáradságtól, melylyel egy ily rituális büntény eltusolása rend szerint járn szokott.

Beadja:

Bunkó Matyi.

Róth Száli Irányi Dánielhez, a női erkölcsök védőjéhez.

A polgári házasság tárgyalása alkalmával.

Ó Dániel! ki vagy dicső Irányi,
Jöjj halld meg hát zengő dalom!
Jer ablakomra, alszik rég a táti,
Nem vár rád bot, de két karom.
Ó hajtsad szépen fejed a fejemhez,
Ó légy boldog e hő lehelletem.
Te nem vagy olyan, mint a többi,
A hagymaszag szent néked végtelen!

Ó nézd, mi szép ez arcz — s a tiéd!
Csak hetven éve verte ki ragya!
Ó nézd ez ajkat, e parányit, nézzed,
Csak a füleknél van határfala...

Fond hévvel át e karcsúdad derékat,
Elveszhetsz itt a háj tengeriben...
Te nem vagy olyan, mint a többi,
A hagymaszag szent néked végtelen!

Jöjj! hisz' te rég esengsz utánnunk,
Zsidóhölgyért küzdél te rég!
És a zsidóhölgy átölel karával,
S lesz egykoron majd hősi ivadék...
Szétszállnak akkor a dicső Irányik. —
Nyúlhört gseftelve délen, keleten...
Te nem vagy olyan, mint a többi,
A hagymaszag szent néked végtelen!

Szép is leszen majd hajnalodnak
Hasadta: sípokat faragsz,
S ha tán megunnád ezt a földi munkát,
Magasbra mégy és — rongyot válogatsz.
S ha jó az este, átölelve piszkos
Cseléldidet, boldog léssz, hidd nekem:
Sz' te nem vagy olyan, mint a többi,
A hagymaszag szent néked végtelen!

S lásd, a szépség, mely átragyogja
Fődet, nem leszen hervatag;
Te nem vesztéd el, mit nyerél, ha egykor
A csendes sirnak éje befogad.
Ó nem vesztéd el, megvan hosszú füled,
Mely oly valamivé teszen!
Azért nem vagy te, mint a többi —
A hagymaszag szent néked végtelen!!

Magyar Miska.

A jogász és a zsidó.

Pénzre volt szüksége a jogásznak, de óh fátum!
a levelhordó rettenetesen késett a hazuról epedve
várt gázsíval.

— Handelé! ordítja el magát az udvaron egy
ódonász zsidó, fölzavarva éktelenül recsegő hangjával
fiatal emberünket kinos töprengéséből.

Hirtelen azonban egy jó gondolatja jön. Leakaszt
a fogasról egy ócska mellényt, annak a zsebébe bele
csusztatja ezüst remontoir óráját s bekialtja a handlét.

— Itt ez a pompás ujdonat új mellény, mit ad
érte vén Jebuzeusz?

A zsidó műértőleg forgatja, nézi, szagolja az
ócska portékát.

— Hát mi lenne az ára najdságos iftyor?

— Öt forint! — szólta a jogász, szakállát fésülgetve a tükör előtt.

A zsidó elförmed, s már le akarja tenni az
ötven krajczárt is alig erő mellényt, midőn megsejti
annak zsebében az ezüst órát. Erre kiderül az arca,

s a jó gscheft előérzetében vöröshagyma bűzű szája ravasz mosolyra ránczosodik.

— Négy forintot adok érte a najdságos iftyórnak. Ne lássam a holnapi napot, ha nem lesz rajta legalább három forint károm.

— Öt forint, egy krajezárral sem kevesebb, — szól az ifju határozottan, oda sem nézve a zsidóra.

— Aj vaj! a najdságos iftyur koldussá tesz engem; szegénj djereikeim szájától lopom el a talatot, hojd a najdságos iftyurnak szolgálhassak. Nű, itt van hát az öt forint, majd talán máskor jobb vásárt csinálók

Ezzel leolvassa az asztalra az öt forintot, s nagy mohósággal pakolja be a mellényt, persze az órával együtt, a sok lim-lom köze.

Az ifju besópri a pénzt, s akkor, mintha hirtelen eszébe jutott volna a dolog, oda lép a zsidóhoz, elzárva annak utját az ajtótól.

— Ohó Áron gazda! az órámat a mellény-zsebben feledtem. Adja csak ide!

— Vakuljak meg, ha láttam, — szolt a zsidó szepegeve. De persze nem tehetett egyebet, az órát elő kelle adnia.

Soha zsidó még savanyubb arczot nem vágott; szontyolodottan, lesütött fejjel sompolygott ki az ajtón, a küszöbön azonban visszafordult s kaczagtató zsidó tragikummal szolt be az ifjuhoz.

— Beh kár, hojd a najdságos iftyur nem zsidó! Azóta annak a háznak udvarára nem teszi be a lábát; hanem fejkavarva, s nagyokat sóhajtva halad el a kapu előtt.

A kávéházban.

A férfi salonba nagy hetykén beállit öt Juda ivadék nagy henczegeccsel.

— Phinczér! Khávékat, jegeseket!

— Szolgálhatok kérem alásan. Öt fehér nagy habbal.

— A világerít sem, csak hozzon egyet, hab nélkül, czukert hoztunk magunkkal; és hozzon négy borátomnak nédj pohár friss víz. Ha elfodj thűbbet.

Ugyancsak a kávéház másik részén, a női salonban a zsidóknak négy oldalbordája ül egy asztalnál. Hatalmas sertés mohósággal fogyaszt a kampós orru négy rüfke egy kis fagy-laltot. Hazamenne eldicselkedik a zsidópereputty, hogy saison életmi czikkeket fogyaszt.

Bálint gazda töprengései.

No már ezt Kristóf ugycese, nem hittem volna. Tudtam ugyan, hogy az az Ötvös agyafurt prókátor dehogyan ily szemmel látható büntényt annyira el tudjon palástolni, az már eszem ágában sem volt. Felmenteni a rituális gaz sakterokat! Hallatlan! Oh, hogy a „Peleskei nótárius” Tóty Dorkája ránkassza meg az „urak” szakállát, mert föl tudták menteni őket. Kell más több szó még? Eláll a hangom, felborzad a hajam, nem esik jól se az étel, sem az ital. Héj, pedig Mi hály komámmal hogy ittunk előtte való nap a felakasztási itélet reményében, most pedig iszunk bána... Fránya vigye el! Nem bánatomban ittam, hiszen a meggyőződéseim bölcsőtől fogva az, hogy keresztény leány vért isznak, evel ijesztettek zubbonyos gyerek koromban is, azután meg ezt ki nem veri a fejemből senki.

Ejnye, Ejnye! Ez már szomorú, amit azok az ujságok írnak, hogy Budapesten nagy zavargások vannak, s még az antisemita vezérferfiakat éltetik, midőn a zsidókat megtámadják, rabolják. No, már ez nem fér össze a magyar böcsülettel, rabolni, zsidóknak kereszténynek ablakait beverni, boltját feltörni. Ezt igazi antisemita nem teheti, csak a nyomorult népsalajka, a csöcselék.

Borzasztó is az, hogy a fővárosban sincs bátorság, mit szóljon hát akkor a szegény csavargók és oláh cigányok által elaraszott falusi gazda embőr? No, pedig mint olvasom, maguk a zsidók is olajat öntenek a csöcselék dühének tüzeire henczező viseletükkel. Már csak gyalázat biz ez Thaiszos, Mihaszna Andrásos embereinkre.

A falukban is kihívó, hetvenkedő modoruak a jordánok, alig lehet velük gyalog beszélni, mióta az Eszter gyilkosokat „igazságos itélettel” felmentették. Csakhogy azután a nép is dühösebb ám most. Nem jó jelek mutatkoznak, tornyosulnak a vész felhők. „Isten óvja nagy csapástól szép magyar hazánkat.”

Zsidó politika.

A napokban lefolyt, zsidókra nézve szomorú emlékü fővárosi zavarások alkalmából érdekes, jellemző képet örökített meg a „Füstölő”-nek „saját külön” harczterí rajzolója. Grünstein Izidor édes megelégedéssel mérte ki az alsóbb néposztálynak pancsolt spirituszos, vizes pálinkáját. Jött az alkonyat, s rémes morgás közeledik a kerepesi utról a stáció-utcai szesz bolt felé. Remegett a zsidó, mint a kocsonya. Áj, vajt ordított, midőn csörömpölni hallotta összes alakjait, még jobban, midőn a vaktöltésű puskák ropogtak... Rémes álmatlan éj jött a pálinkás hordó mellé bujt zsidóra. Mit tegyen? Töprengett magában. Ezer sakterre és Ötvösre! Kiáltott fel. Megvan! S másnap a fránya zsidó feszületet helyez a pálinkás üvegek közé, szent képeket a boltja előtt fityegő czimerre. Mit vallás? Seft a fő! Kiáll a boltajtóba büszkén Jüda hős ivadéka. Hőmpolyög felé a dühöngő csöcselék, méltányolja a vallást gunyoló, félrevezető jakhez képeit, s bántatlanul tovább halad Thaisz huszárjainak kardlapozása elől. Röhög a zsidó a cselen. Ha a zsidók dülálnak, s keresztény élne ily vallást gunyoló csellel, 10 parancsot, maccesz, libamázst tenne ki, nyakon fognák, s a btkv. 272 §-éba ütököző vallás elleni igazságszert besajótör-tünöznek. De a keresztény vallás eme kigunyolóját szabadon hagyják. Minek is? Hadd mérje a magyar nép butítására szánt moslék szesz italát.

Két antisemita tót párbeszéde.

Ondris: Addon zisten az tótnék doبری دن! Iát jako že sa mává še pán švógor?

Icso: Hát bizony nem jó van magamat leñi ebe az židoš világ bele.

Ondris: Ale ne monďa, nuž poviedz nekemneki mi vžak bantja kebelit?

Icso: Jáj jáj švógor úr, az ojjan naď valami, hoď majď meg pukkadja zivemet tőle.

Ondris: Szegijń pán švager, prisahám pán Bohu naďon zsjanjállom, de aspoñ len poviedz mit hibazik nekie?

Icso: Jáj, jáj végünk uzs lesz! Te ñe viš űiř, mért nem olvassa magat az a doبری „Füstölő” a ten „Rebach”!

Ondris: Zud van, nuzs ale mi van a baj?

Icso: Hát csak az fand baj, hogy zsidákokat kieresz-tetek a dutyibul.

Ondris: A sperrgeld ham'sz bezahlť?

Icso: A dobre sokat.

Ondris: Ale řo meg ne mondasz?

Icso: Hát veru, ugy van — nadarmo (hiába) móta meg-

halta maghát a nagy pán király, ten Matyej I. azóta nincs van igazzsák, e kerekes világbanben.

Ondris: Jáj, jáj, kutyaháj, veru to ñe dobre van velunk

Icso: Bizoñ mondok nem! veru ñe dobre — most már szabad lány metszeni akár csak a lúd a ki kiáltja gá-gá, migse akasztanak fel sakterfiát. Már az Iczhakleben sokkal büszkébb zsidó jako bol.

Ondris: Bizoñ én is észrevette nebo uzs do hitelu nem adja a pálinkát, (hogy fulna bele).

Icso: Ale én csak a! mondó vagyok, hoď egy szónak is a vige csak száz szó, volačonak muszjá történni a zsidókvál.

Ondris: Ozaj! la! nem hallotta hogy o Prešporku volta magat nagy kravall a zsidókokra?

Icso: A veru valami hallotta nekem, ale ja jen to fel nem foghatja mért nem jobban ich nabiju — nekem jen to a kivánságom, hoď jo elpacholnyág a zsidókokat.

Ondris: Nekem is van vžak ez a jó kivánság. Aj vžak pomože pán Boh! ha mása nem akkor zsebrák tarisznyára.

Icso: Už jen prenumerálja na ten Füstölő és Rebach.

Ondris: Čo vžak én nekem van Füstölő a kémény és Zvibach a czvibili.

Icso: Ale maga bikfic! ñe uď hijak, hanem Füstölő és Rebach!

Ondris: No vzsák majď irok, hogy küldjék aj mñe ten jó ujság ñebo já velmi haragszik na židou.

Icso: Jen minél hamarább, annál jobb — tudja? Spá-nom Bohom!

Ondris: Alazalgája vadok!

Bandi.

KRÓNKA.

AUGUSZTUS.

2-án. Nemcsak Thaisz Lexiről, hanem Tiszáról is szól az ének, nem mintha Gesztre ment vagy onnét visszajött volna, hanem azért, mert Komádíra nem mehet, mivel nincs ott többé 4—5 ezer hold birtoka, a mennyiben kis részét Biharmegyében fekvő Komádi község, nagy részét pedig ifjú Schwarcz Ábrahám jakhez vette meg. Szomorú valóság pusztuló főurainkat látni. Hol hát a nemes büszkeség, ősi fészek soknál? Ugy, ugy, csak adjuk el nekik még belkünket is. Mint hírlík az „uj földesur”: Schwarcz Ábrahám a belügyminister engedélyével Tiszára változtatja nevét. Legalább a komádiának ezután is Tisza uraságok leend.

3-án. Érdekes kimutatást adnak a lyoni kath. missiók a hitfelekezetekekről. Van a világon 627 millió monotheista (egy istent imádó), 816 millió bálvány imádó; monotheisták közül katolikus van 212 millió, protestans 124 millió, schizmatikus 84 millió, mohamedán 200 millió, bramín 163 millió, budhista 423 millió és pogány 239 millió; s van, a mi a fő 7 millió zsidó. Mennyi eszlári módszernek saktólásra van szükség husvét felé, hogy 7 millió jordánнан szűz goj lány vérről fűszerezett laskával gyomra megtelhessek?!

5-én. A lévaiak is birnak pár bizonyítékkal a zsidóknak rituális gyilkosságot illető szomja iránt. Még 1872-ben eltűnt Léván két árva leány, s legujjában a lévai zsinagóga tisztítása alkalmával női csontvázakat, ruha foszlányokat találtak a padozat alatt. Ez akkor nagy szenzációt keltett, s fel is jelentetett, de a tévénny akkor is aludt, mint...

8-án. Milyen hazugok a jordánlapok, annak elég illusztrációja az, hogy a „Wiener Allg. Ztg” czimű bécsi zsidópárti lap levelet közöl, melyet állítólag Kossuth Lajos nagy hazánk-fia intézett a zsidók érdekében Eötvös saktervédő urhoz. A levél egész tartalma, minden szava az első pillanatra elárulja, hogy azt Kossuth soha sem írta. Nevezetes e levélben az is, hogy Kossuth „Legkedvesebb barátom” megszólítással kezdi a levelet, a végén pedig ez áll: „remélem, hogy ismét ölelhetek”. Már pedig Kossuth, a ki Eötvöst soha sem látta, őt nem ismerte, így nem írhatott. Ma az összes hazai lapok kétségbe vonják a levél hitelességét s így a bécsi zsidólap hatalmasan felsült.

9-én. Ugyancsak ugratják a főváros Mihaszna Andrásait. Besugta valami jordán, hogy a „Füstölő” kiadóhivatalában nyomják a zsidók ellen irányuló zavarágókra igazató kiáltványokat. El is jött a rendnek három őre; összehányt pinczét, padlást, mindent, s hosszú orral, üres kézzel távozott. Ugyancsak másnap este az utczán zavarógó a lapkiadóhivatal 10 üveg-tábláit zúzták be. Mondja aztán valaki, hogy az antisemiták igaztják e nyomorult csöcseléket?!

10-en. Scharf József, a vni zsidó róka nagy hetykén jött Ötvös Kari karján a fővárosba, de a dühöngő néptömeg miatt

gyorsan kellett neki kievezni a „Hattyu“-ból. Egy zsidóval tisztább a főváros, mely 70 ezer zsidó által van megfertőzve.

13-án. A basáskodó Thaisz Mihasznaí újra motozást tartottak a „Füstölő“ kiadóhivatalában. Ragaszkákat kerestek, de nem találtak, s haza sompolyogtak. Lapunk kiadója e hallatlan, törvénytelen önkény ellen óvat emelt az ugysis ingó állású Thaisz ellen, ki olyan, mint a sarda mézárós, ki nem arra vág, a merre kellene.

Per supp

Mikor majd a budapesti rendőrség civilizálódik, s tesz valamit.

Miért nevezik Rozenzweg laplántái bérlet tojasos zsidónak?

Rozenzweg bérlet a Rába mellett — úgy a hogy — nagy rétbirtokra tett szert. Az élelmes zsidó nagy kiterjedésű birtokát $\frac{1}{8}$ hold részletekben lemunkálás végett évenként kiadja a gojimoknak. Ezek tartoznak a kitézőtt időben a rétet lemunkálni. A takarmány termés egy negyed része a paraszté, de ez a nehéz munkán kívül minden kis parcella után 50 drb tojást fizet a zsidónak, azért a rét elneveztetett tojasos rétnek, a zsidó pedig tojasos zsidónak.

Hirlik, hogy jövőre minden $\frac{1}{8}$ hold után 70 tojást és egy hizott libát kell a szolgálmányon fölül a zsidó részére lefizetni.

A szegény paraszt csak dolgozik, fárad, izzad, fizet, a zsidó pedig zsebre rakja a hasznót és kárörvendve mondogatja: Vakulj magyar!

Judenfreund.

Mózes és hite szomjuhozza-e a vért?

(Ajánlva Friedmann sakterügyvéd urnak.)

Az aranyborju imádása után, melyet pedig maga Mózes testvére Áron öntetett, a Léviták által megöletett	23,000
Koré lázadásakor tűz által megemésztetett	250
Ugyanazon lázadásért lemezáróltattak	14,700
A miért a szép Moabita nőkhöz hajlottak, közülük ledaraboltattak	24,000
A Jordán gázlójánál, a miért nem tudták ezt az egy szót kimondani „Sibbólet“, legyilkoltattak	42,000
A megtámadott Benjámin nemzetsége által meggyilkoltattak	40,000
Maga pedig Benjamin nemzetsége a többi nemzetség által megtámadva, vesztett	45,000
Mikor a frigládát elvették a Filiszteusok, s isten, hogy őket büntesse, vérfolyással vervén őket, elvitték a frigládát Bethsamesbe, s az urnak 5 arany alfelet, s öt arany egeret ajánlottak fel; a Bethsamesiek, a miért rá mertek tekinteni a frigládára, halállal sujtattak számszerint	50,070

Égész összeg: 239,020

És ez mind polgárvér. E között egy idegen elenség vére sincs.

Most tessék nyilatkozni, vajon van-e a Mózes hitben vérszomj, vagy nincs?

Á. Zs.

Kifizették.

Perlasz község határán a Duna víz magasságának lejtmezése alkalmával bent a községben, egy zsidó-szatócs előtt felállítja niveau instrumentumát a mérnök, a község templomát vévén fix pontul fel.

Amint felállítja a mérnöki asztalt az alkalmazott figuráns, rögtön kibujik a családok magtárából, akarom mondani boltjából a vén jebuzeus hetedfél kölykével, s legott beszélgetésbe szemtelenkednék elegyedni a mérnökkel.

— Jó naphot, alászolgálja mérnök ur!

A mérnök visszatekint, s a mint látja, hogy csak egy haszontalan zsidóval van dolga, mitsem szólva hátat fordít neki s dolgához lát. Erre a beszéd fonálát az időközt már egész csoportot képezett zsidó falka közül egy mustra-birka főfajú vén jakhecz veszi át, s tovább vexálja a türelmes mérnököt:

— Hannan jütthe mogáth ide nálomk mérnök ur?

Semmi feleletet természetesen nem nyert. Ismét egy másik tolja elő sömörös szájszéllel, csutkás bajusszal, nagy hosszú kajla órral, szóró lapát fülekkel ékitett tőkfejét a zajgó ménes közül s kezdi ostromolni a mérnököt ostoba kérdéseivel:

— Khérem mérnök ur, meddig thetszik itt maradni magát, ha thalán szhállás, vagy khoszt khöll, itt az én swiegersonom a güzü zsidó, az itthendi gastgeberös.

A figuráns, ki már megunta a dolgot, a mérnökhöz fordul s halkan kérdezi:

— Inzellér ur kéröm szeretettelve, ne szalasszam szét e szemtelen csordát?

— Sose bánts! volt a felelet, majd megúnják a kérdezősködést, ha látják hallgatagságomat.

— Ne hidje kéröm, mer ez a maszlagos fajta nem un móg semmit. ha tudja, hogy nyer véle, látja mán azon gondolkodik, hogy csiphetné meg néhány hétre kosztra móg kovártelyra

Alig fejezték be e párbeszédet, már ismét megjelenik egy új jordan, még pedig a sakter, s nem tarthatja vissza magát, hogy legalább egy kérdést ne reszkirozna

— Honnan thetszik mérni és hová, meddig thetszik mérni?

Erre a mérnök kifogy a türelméből, s fennhangon kiáltja:

— Tisza-Eszlártól Jeruzsálemig akasztófa zsidai! hogy

Nem kellett neki folytatnia a felvilágosítást, mert a leirtak hallotta után úgy szétzüllött egy pillanat alatt az egész csürhe mintha a föld nyelte volna őket el.

Egy béna harczos keserve.

Annyi véres harczokat hát
Hazám érted azért küzdtem?
E jutalma hűségemnek,
E koldusbot, s rongy köpenyem?

Fiaid, kik téged védve
Csonkultak meg így fizeted?
Félszázados szolgálat csak
Koldusbotra tesz érdemet?

De oh nem! nem zugolódom
Drága honom így ellened!
Hisz tudom az enyémnél is
Keserveb a te életed.

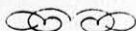
Keserveebb; mert vérszopó
Piózákként csüggnek rajtad
Izraelnek rút fajzati,
E fekélyes élődsi had

Megkötözve tart, hogy véred
Utolsóig kiszivhassa,
S bűnös éltét tentesteden
Apolhassa lakmározva...

Oh egek, ellőtt karjaim
Vissza egyszer csak adjátok!
Hadd sőpörjem le hazámról
E rút fajt, s úgy nyugton halok.

Adjátok oh, hadd láthassam
E piszkoktól meníve honom!...
Legalább bár öt láthassam,
Ha én halok is, boldogan!

Tiszai.

Levelezés.

Tekéhtetes szerkeshztülő ór!

Öreg léthemre is khi motattham, hódj én vadjom edj govallér, merth ha tekéhtetes szerkeshztűség ór khtesz ezt a „Fösthölö“-be, hát csadalckozni fogja az egész goj világ, mert én mast edj nadj lakhedalomról irokha a mely thörténthe nálam és megvóth idj.

Az osli zsidónak (csakh idj nevezem, mert ott thöbb zsidó nincs, ennek is rozsul medj a gseft, mert othand sokh az antisemit) annak van edj fia, Filipnak hijják; ez a Günsberger Filip, meg az enyém leány a Marcsa edjmanak megszerethék. Juli hónap 17-án meg is valta a lakhudalom. A gojok előre is csodalckhztak, mikhor láthák a nadj khészülődés és a nadj számmal meghívót vendégek sokhaságát. Hivóthalos volt minden zsidó, és néhány goj ór, a khiril thodtam, hódj anthisemitha, és idj nem is jtthek el. (Háj! idj khul spekthüláni!) Délelűtt 11 órákhor megkhézdőthte a szokhasos szertharthás, amit a miénk rabbi (der zweite Eszlärer) phümphasan thodja megsínálni. Esthe volt a nadszeró vendég-ég és a vacsora. Mindenféle jót ehettünk és ihattunk volna. Valt is ám sak jó hadjma, rethek, sólt krompli, máczesz és más mindenféle jó lett valna. A müzsikhát sok hózták kheresztbe és mi csak ódj hevölthónk a sok czukros viz és limonádthól, még az ablakhokat is khi küllötte nithogatni. Oda jtthek igen sok gojok és bámulthak a nadszeró mulatságot. Edjszereshak az én fiam, meg az égett pafaju és khopaszthott hajú Biringer Dalfi sínáltak edj ének a gojokra és elkhezdék énekthólni:

Goj, goj, goj, bolond goj
Nézd sak mily gavalérosan molathonk!

Udj-e miljen szép vers sínáltak olyan hamar. Valóshágos phoethok. De a gojok is elkhezdtek és bekhiálthothak:

Zij-zaj, zaljachleben farczegistű,
Hajtsuk a zsidót feleségestű!

De ezt az én fiam és a Biringer Dalfi nem thtthette, hanem khirahantak és én azt gandaltham, hódj mindjár folyik a goj vér. Ott khin khérezik, hódj khi énekthülte az a nótha? Edj nadj csaththonás valt a felelet, s az én fiam jogatva jöthő be: „Jó tháti! micsada thenyerébe ötkhözte az enyém phafa!“ — Edjet phükött és khettő fogát phükte ki. Be is thettök mindjárt az ablakhukat; a gojok nem leshtettek meg az sem, mikhor én az enyém fheleség thánczoltam. Ez valtha ám még csak a fain tháncz! Az én Rebechám oljan, mint edj hús-thorony, maghom is olyan vadjok mint edj hódjont dizott dísznó, udj megjártuk khetten a madjár pholka, mint az olái medve. A gojok ezt látva, hódj thuvább nézhetnek be az ablakhun, azt a csóf-ság thették, hódj a khutba valami hashajtó szert dabthak. Mikhor azuthán vizet behoztak friss lemonad khészitheni és mi ozthat megitthuk, mindjárt látszattha a hatás. Félóra elmulta othán már az egész thársaság khészülötte haza menni. Olján savanjó phafákat sínálthak az orras vendégek, mint akhi vad-olmába harajpa bele, s thovább már khüttéll se lehetth valna tikhet megmarasztolni, mert mindkinek volt oljan sürgös dalga, amit lefekvés előtt ukhvetetlen elkhüllötte végezni. Idj a dhiesz thársaság felosztolt és szalatho hazafelé, mintha csak valami khergetthe valna fikhet hátulról. (A!) goj, de okhosan thetted.) Reggelig még mennyi czukros viz elfodjott valna!

Már ezt régen meg khüllöttem valna irni, de a khültéség összeszámolással valtham elfoglalkozva. Az egész khültéség, ami sóért, hagymáért, fogphiszkhálóért és más egyebért khiahdthunk, khész 20 florinthot osztrák érthekben. Khérem tekéhtetes szerkeshztű ór adjon helyet ezen levelemnek a „Fösthölö“-be, hadd thodja meg az egész világ, milyen galant (vadj galád) emberek vadjunk mi.

Maradokh a tehkhintetes szerkeshztű órnak thiszthelője:

Rosenberg Józseb.

Mi jellemzi a zsidót?

— Nos, Izsák, te voltál a kompanistáddal az új operánáj. Mi tetszett ott legjobban?

— Legjobban tetszették a hosszú szünetek, mikor az embert nem bántotta a kiabálás és láрма; akkor legalább beszélhettünk egy okos szót az üzletről.

Az egyezés.

— Nü, was? Cshodálkhozol magadat, hojd ily kontraktost khütöttem a goj Andrásal? Thodod, hojd edj phár zerost odaphingálok ödjesen, s a khis hamis kontraktos András vadjonát jottatja khezeim khüzé?

Nyakighas Dalfiné levele férjéhez.

Khedves Dalfim! Miútha nekem khámban „lebe wohl“-t mondthál, Rum vidékhen sokh ojság thörthénte mögát.

1-ször. Helyedbe nem khaptunk, és valószínűleg nem is fogunk khapni saktert, hacsak majd Útvösünk a nyiregyházi khóterből khiszabadoltak khözöl nem khüldi edjet.

2-ször. A szegény balozsai Botlik megholtha magáth. A gojimok örültek és azt mondták: „Bár csak a Botlik személyében veszett volna khi az egész zsidó faj!“ Nem thodom, hojd ennek uthána khi fogja a rumi kherület khüzség biráinak khüldeneni szokhott „röpirat“-okat és „Füstölő“-ket elkhobozni.

3-szor. Khépzeld csak! az a khomisz kharcsu Számi, a khi, mivel nem khüthözött khi veled, hát khüthözék a phukolba a minap meghpufoztha az enyém bátyámat, a khit a pharasztozok még mindég szeméveges Valfótnak hívnak.

Összephörültek egy disznóválu fölött, és a pör khöztük véres verekedéssel végződött. Csak azth rösthelem, hojd mind-ez a gojimokh szemeláthára törthént, a khik örültek és khíálthozthák: „na már most mégis elphusztulnak a zsidók, most már edjmást úthik...“

4-szer. Valfót bátyámat még más baj is érthe. Szegény thestvérem szolgálataba fogadtha a Számit, Khobe zsidónak a lányáth, a khi aztán bátyám jószágáth azzal háláltha meg, hojd ellene a gojimokkal összecimborált és bátyám phénzes szekéréhez tholvaj khulosoth szerzett, nadj summa phénzét el-tholvajoltha.

Khár, hojd a tholvaj nem volt gojim, másként khikészítettük volna a bőré; de mivel zsidó volt, az egész dolgoth el-khellett thusolnunk, nehogy evel is a gojimok malmára hajtsuk

a vizet, a khik azth monthák volna: „ni, ni hát a zsidók nem csak csalók, de tholvajok is“ de thalát az én thestvérem a zsidó lány helyett egy bönbakot az otthani sujszthermajsztert, a khire ráfogtha, hojd orrgazda volt, hogy ő thanította és khényszerítette a khobe lányt a tholvajlásra, és ezérth az orrgazdát khárhérites czimén ez évi ápaterméséthől foszthotta meg.

Es így a Valfót bátyám nemcsak hojd nem khárosodott, hanem inkább nyerth; a tholvaj lány apja a Khobe az összes khárt meghéritette; de még a sujszther májsztherthől is khapott 13 mérő árpát, mely meger 30 frtot. Hiába a mi népünk okhos! Csak a Khobe lánya nem volth okhos mert beelngrott a kutba-5-ször. A mekkesi Savanyu Bernát nagyban khortheskhedik. A jövőre megválaszhatja magát mekkesi khüzség birónak! Akkhor azthán a mi népünk khözül Vasmedjében már két zsidóbíró lesz meg egy királyi albiró, ez utóbbi Küszögön, a másik khettő phedig Valtaváron és Mekkesen.

Még megérjük, hogy nem csak községbirók, és királyi albirók, de mihelyt a khözizagatási thiszvtisvelőket is a magas khurmány nevezi khi Rothschild befolyásával de Ober és Viczeispanok is lesznek a mi népünköl. Végthére pedig az is meghörténik, hogy lesz semita khormány, semita ország!

Azérth csakh jöjj mielőbb vissza édes Dalfim! Thalán majd the is khapsz valami medjei hivatalt? Ha majd Smekszer Számi meg lesz medjei főfizikus, ez majd khieszközli, hojd állam khöltéségen szervezen edj medjei sakter hivatalt és the lész nem khámi, hanem medjei fősakter, azthán théged theins urnak engem pedig theinsasszonynak thitulálnak. Azérth jöjj mielőbb! Phá! A thied és érthed khesergő Weibedlid:

Lebsinger Khádi.

OKMÁNYTÁR.

Nyükte

26 florinrthl az az huszanhat florint O É meleg öszeget én a Z Szt Grathi kör Gjedző úrtül majj napán Szóba fóstésér még kaptam

Z Szt Gróth Julius 15 dik 1882

Sáttler Mór

Szoba és Épület Fóstész.

T. cz. Werok Imre földmóvész órnak H.-M.-Vásárhely. Szeged 7⁸ 881.

T. Cz. Werok Imre ör.

Wallgyon vadgyon e már ideje az florin 2 florin lefizetni, avagy tolán hogy be fogom perelni, hogy a költség a florin 19 fog rogni, és akár fog kedjet vakarozni, tesik a Zigán Csobát levetni és fizetni, Szedjen jólázat edj khópedék monka hojd idj tartja ön fel a pöcsület, az all a postaval külgye be a penzemet, kölönben be fog kend pereltetni minden elke-rülés nélkül isten önnel maradok jóakaroja

Waldner Móritz.

Nemesi büszkeség.

Egyik főur meghivja az uj földesurrá lett zsidó bankárt, a ki az ország pénzügyei közül érdemeket szerzett magának, ezek elismerésül nemesi rangra emeltetett, s nevet hangzatosan megmagyarosítá.

Az ajtonálól kitaráta a terem ajtaját, az atya így szólt fiához:

— Menj te elől, Dávidkám. Neked vannak már őseid; nekem nincsenek.

A semita községbíró.

A váltavári zsidó községbíróvá történt megválasztatása után a község lakói előtt a következő szabályrendeletet olvasta föl.

1) Mától fogva én vagyok a ti korlátlan hatalmu uratok. Kivülem és a Stern zsidón kívül más urat ne ismerjétek. Fából addig semmit se csináljatok, míg kerítésimeit és kapujait községi költségem meg nem csináljátok.

2) Széphanzásu nevemet soha semmiféle paraszt hiabavalóságra ki ne mondja; ha mégis a szükség megkívánja, nevem kimondásakor térdet hajtsatok; ha házam előtt elmentek, kelet-pot emeljétek. Engem „nagy ur“-nak feleségemet nemzetes asszonynak tituláljátok, s ha bármikor házamba léptek, feleségemnek illetémesen kezet csókoljátok.

3) Megemlékezzetek arról, hogy a mi ünnepeinken nálam ne alkalmatlankodjatok, valamint arról is, hogy a ti ünnepeiteken a ti személyetekkel rendelkezni kizárólag nekem van jogom. Azért azon a napokon mindig otthon tartózkodjatok, hogyha netalán a házaló zsidók hozzátok jönnek, benneteket mindig otthon találjanak, hogy hívásomra annyiszor, a mennyiszor mindig azzonnal jöhessetek.

4) Engemet, nómet, és családomat tiszteljétek és féljétek. Kegyelmeinket csupán csak ajándékokkal és az által érdemelhetik ki, ha községi közmunka cizmen gabnákat és takarmányunkat becsületesen és ingyen lemunkáljátok. E mellett, ha 40 évig uralkodhatom rajtatok, és ti számár békétüréssel hordozzatok ez időn keresztül az igát, biztosítalak benneteket, hogy hosszú életetek lesztek e földön.

5) Soha egy peccsenének való szárnyast azon czélből meg ne öljétek, hogy azokat megegyétek, mert a peccsenye nem paraszthanem zsidó gyomrába való. Azért hozzátok azt uri konyhámba, sakterünk és nőm majd tisztességesen elbánik azall.

Verekedni a faluban, korcsmában, lakodalmakban csak a zsidóknak és zsidóbarátoknak van megengedve.

6) Mulatozásaitok, tréfáitok és beszélgetéseitek szemben a zsidósággal mindig tisztességesek legyenek.

7) Enyemből, vagy más zsidóéól soha semmit el ne lopjatok. Ha egymáséból, vagy a gojim urakéból valamit elvisztek, annak legálább felét idején cseplőpajtámban helyezétek el.

8) Hazudni, másokból csufot ízni, csuf neveket osztogatni csak nekünk zsidóknak van megengedve. Ez a zsidóságnak az emancipáció óta különös kiváltsága. A hamis tanuskodást és a hamis esküvést a Talmud csak a zsidóknak engedti meg neketek pedig csupán csak akkor, ha ezt a zsidóság érdeke úgy kívánja.

9) A családi békének földülését, az embereknek összevezését mindenkor csak reánk bízátok.

10) Bármerre mentek, mindentit csak bennünket dicsérjétek. Tiszteletre még éleben valamely szent képetek helyébe nekem emlékszbrot emeljétek. E czéla meg ez évben pénzüjtést eszközöljétek. A befolyó pénzt egyideig majd én kezelém.

Ha ezen rendeleteimet hűségesen megtartjátok, úgy kegyelmeiből megengedem, hogy a korcsmajagért áldomásra fölajánlott bornak $\frac{1}{4}$, részét évenként meghajtatjátok, a többit pedig házamhoz szállítsátok.

A ki pedig rendeleteim bármelyikét megszegi, vagy zsidót megbánt, vagy a hepp-heppet éneklí, első esetben ha fizetni tud 10 frtra, ismétlés esetén többre is büntetem. A ki pedig fizetni nem tud azt községünkben azzonnal kizisértetem.

A büntetés pénzek játékony czéla a tiszta-eszlári sakter védők díjazására fognak fordítatni.

E szabályrendelet kihirdetése után este a zsidók és zsidóbérenczek kivilágítást rendeztek. A szegény szellek és napszámok pedig másnap kezdtek a községből kihurcolkodni és most mindenfelé heterjesztik azt az üdvös figyelmetetést: atyafiak! Zsidót bírónak, vagy képviselőnek soha se válasszatok!

Judenfreund.

APRÓ-CSEPRŐ.

X. gazdag tőkepénzes sétál a köruton. Egy koldus alamszánra nyújtja kalapját: beledob két krajczárt.

— Az isten adjon ezerannyit helyette; — fohászodik a koldus.

X. ur egy pár lépést téve, hirtelen megáll s gondolkozik egy pár pillanattig:

— Ah, igaz! az épen 20 forintot tenne... nem rossz seft!...

J a k a b: Én uram istenem, de kényelmes asszony ez a Tulpenthalmé!

M ó z e s: Hogy, hogy?

J a k a b: Gondolj magadnak, ő lusta egyedül játszani a zongorán a két kezével, és segítségül hívja a Blumenthal urat az ő két kezével.

Hogyan uram? — Pattant fel zsekeről a zsidó bíró. — Ön talán azzal a gondolattal vakmerőkodik engemet megsérteni, hogy én is azok közül a hivatalnokok közül való vagyok, a kiket könyv szerrel meg lehet vesztegetni? Mit gondol! Ön megsérti becsületemet, de aztán feltéve, hogy csakugyan azok közé a lelkiismeretlen emberek közé tartozom, — mit és mennyit akarna ön adni?

P. M. T.-S z a r v a d. Temérdek dolgaim miatt e hét vége felé szakíthatok csak annyit időt, hogy árkusokra terjedő magánlevelet küldjek. Ha I. Gy.-nek tudtál írni, nekem is megtehetted volna. Küldj lapunk számára jó vezérverset, milyent szoktál. Servus! — D — a — M — é. (Hmvsrily) Itt nincs most semmi üresedés, azután meg bajos is itt nagy gyakorlat s élelenség hiányában toll után megélni, mert amit ez hoz, az csak szivarra való. — L — cs B — a (Ujpest.) Sajnálom, hogy ki nem rándulhattam. Az ígért dolgokat várom. Üdvözlét! — C s — r U — y — i — a. (Ujpest.) A lapot megkaptuk. Cserépdány megy. Reményem, hogy nagyságának szellemes tollából fogunk kapni pár kóser adomást s apróságot? — Z. K. (Kpsvr.) Bajos a vidéki földbir-tokosokhoz is ki-ránduló „sösd el magad“ reveler zsurnálisz-ták ellen tenni. Sokan lépre mennek e rendesen zsidók által főzött műtétek által, csu panasz jó be hozzánk. No, de hiszzük, hogy az „írói kör“ fellép ellentük egész erélylyel. — „G a r a b o n - c z i á s.“ (Győr.) Lapunk viszont megy. Nem akadna ott pár munkatársától is lapunk számára czikk? Üdvözlét! — B a n d i. Kérünk mielőbb amolyan két antisemita tót féle jellemző, humoros párbeszéd alakjában írt cikkeket. Elvtársi készszoitásunk. — J u d e n f r e u n d. Megkaptuk, hozuk, köszönjük! Folytatását kérjük. — A — I D — ő. (Vörösmarth.) Magyar ember szavát tartja. Akad ott elég zsidó, ki szurkálni lehet; vedd sorba a falukat, egész Hszllsg, s a zsidó lödókat és zugtanítóit ránts le, lapunkat pedig terjeszd. Ne merj feljönni addig, míg valami apróságod meg nem jelen lapunkban, bonczkést korbácssal, s a kétellí tollal cseréld fel. Servus! — B — a — K — l y. (Laskó.) Kérek, tudósít csöndes falusi magányodból az ottani zsidókról, a kedélyeikről. — M. K. (Zenta.) Az isten szerelmére, ne gortörjön meg minden áldott nap érkező leveleivel. Mondottuk már, hogy zsidót sem érnek czikke, s mit sem konyit az iradalomhoz. A helyett inkább szájjal működjék, s karjával írjon marandó „czikkeket“ az ottani zsidóknak bagaria bőr vastagsága képes felére. — I. N. (Paks.) Sok javítás kellene neki. Azon idő alatt inkább újat írunk. Humoros írók műveinek tanulmányozása, s aztán... talán. — H. I. (Gyngys.) Helyesirásban, irálytan, költszettan kapható: Budapestven városháztér, Aigner Lajosnál. Ajánljuk figyelmébe. — D. I. Sajnáljuk azt az időt, melyet rossz és hosszú czikkének elolvasásával elpazaroltunk. — V. J.: Az apróságok jók, verse azonban rossz. — T. L. Magánlevelet küldünk. Üdvözlét. — H. L. Amint látja közzöljük. Kérünk minél többször belőle. — T — h F — cz. Véleményét osztjuk. Köszönjük a figyelmetetést. — T ö b b k é z í r a t s l e v é l r ő l j ö v ő r e.

Főmunkatárs: K É N K Ő.